

No music – no life

Venäjäällä on vireillä lakialoite, joka pyrkii gootti- ja emo-musiikin kieltämiseen tai vähintäänkin sen kuuntelijoiden oikeuksien rajoittamiseen vuoteen 2020 mennessä. Duuman mukaan emo-musiikin kuuntelu edistää väkivaltaa ja johtaa itsemurhiin, epämoraaliseen käytökseen sekä alkoholismiin.

Kiinassa hallitus valvoo julkaistavaa musiikkia tarpeen mukaan ja säätelee sekä kotimaisten että ulkomaisten esiintyvien artistien keikkoja ja tv-esiintymisiä. Hallinnon linjan vastaista musiikkia esittävä yhtye voidaan pahimmassa tapauksessa hajottaa tai määrätä esittämään sopivampaa musiikkia. Vääränlainen musiikki nimittäin turmelee nuorison.

Myös Suomessa on viime viikkojen tapahtumien yhteydessä jälleen kerran nostettu esille raskaan musiikin negatiivinen vaikutus nuorten mielenterveyteen. Vääränlainen musiikki vahvistaa joidenkin asiantuntijoiden mukaan epäsosiaalista käytöstä, ihmisvihaa ja syrjäytymistä.

Siis että mitä?

Musiikki on luonnonvoima, jota ei pysty kahlitsemaan. Se ihastuttaa ja vihastuttaa, lohduttaa ja saa raivon valtaan, itkettää ja naurattaa. Musiikki aktivoi mielen ja ruumiin ja innoittaa te-

kemään asioita, joihin ei muutoin kuvittelisi pystyvän. Musiikki tarjoaa helpon ja ennen kaikkea turvallisen kanavan purkaa negatiivisiä tunteita. Musiikki on henkireikä, joka saa epätoivon hetkeläkin puremaan hammasta ja sinnittelemään pahimman läpi. Parhaimmillaan musiikki on jaettuna, yhteisöllisenä kokemuksena.

”Musiikki ei tartu aseeseen tai terään, musiikki ei eristä muista ihmisistä.”

Asioita voi kauhistella ja paisutella, musiikkia ja muita tyypillisiä syntipukkeja voi syytellä yhteiskunnan rappiosta niin paljon kuin sielu sietää, mutta se ei tee syytteistä sen todenmukaisempia. Musiikki ei tartu aseeseen tai terään, musiikki ei eristä muista ihmisistä. Jokainen tekee itse elämänsä koskevat päätökset oman arvomaailmansa ja moraalisensa pohjalta. Jos seurauksena näistä päätöksistä on väkivaltaa ja suurta surua, on ongelma syvemmällä yhteiskunnassa kuin haluttaisiin edes itselle myöntää.

Mitä sitten pitäisi tehdä? Venäjällä ollaan turvautumassa äärimmäisiin keinoihin, Suomessa ei sentään olla muokkaamassa lainsäädäntöä. Sen sijaan

päätäjien puheenvuorojen taikasanana on esiintynyt ”yhteisöllisyys”. Nuoriso on yksilöä korostavassa kulttuurissamme sirpaloitunut pieniksi ryhmiksi, nuoret ovat erkaantuneet toinen toisistaan. Jotain täytyy tehdä sen varmistamiseksi, että nuorista kasvaa normien mukaisia, tuottavia yhteiskunnan jäseniä. Yhteisöllisyyden täytyy lisääntyä, vaikka väkisin.

Päätäjät ovat hyvällä asialla, mutta hieman hakoteillä. On silkkaa sokeutta olla huomaamatta, että nuorisokulttuurin sirpaloituminen pienempiin alakulttuureihin on tuonut mukanaan aivan uudenlaista yhteisöllisyyttä, jossa nuoret itse ovat suurimpia vaikuttajia ja yhteisön muovaajia. Verkostoitunut maailma on hävittänyt etäisyyksien merkityksen, ja yhteisöllisyyttä esiintyy pitkienkin välimatkojen yli. Tietyn musiikkityylin ympärille kehkeytyneeseen alakulttuuriin kuulumisen saa kuuntelijan tuntemaan yhteenkuuluvuutta ja hyväksyntää ja nostaa itsetuntoa.

Suomen jrock-skene on hyvä esimerkki tällaisesta alakulttuurista. Erityisesti nyt meillä on syytä tuntea ylpeyttä siitä, mitä olemme yhdessä muutamassa vuodessa saavuttaneet. Emme välttämättä aina ole yhtä suurta onnellista perhettä, mutta meillä on tiivis yhteisö, jotain, johon voi tukeutua.

Pidetäänhän huolta toisistamme.